

TĀHEKE

NR.8 1974

Tähelepanu

Kui esimese koolipäevani oli jäänud veel kaks nädalat, hakkas Anne kutseid kätte viima. Neljanda klassi lapsed olid need juba kevadel valmis joonistanud. Kutsed nägid välja niisugused:

või natuke teistsugused. Nüüd olid kevadised neljanda klassi lapsed juba viienda klassi lapsed ja tähtis tähekesjuhi amet oli tulnud päris lähedale. Vaata et kättegi jõudnud. Sest kel- lele siis sääraseid kutseid viiakse! Eks ikka

uutele esimese klassi õpilastele. Nendele, kes kõigis koolides viienda klassi pioneerid oma sõpradeks saavad.

Anne oli just viimase kutse kättetoimetamiselt tagasi jõudnud ja kavatses parajasti sõbratari juurde lipata, kui kaks süüdistavat silma ta näole kinnitusid ja pahane hääl nõudis:

«Kas siis mina ei saagi koolikutset? Ma vaata- sin, sul ei ole enam ühtegi järel.»

Uksel seisis seitsmeaastane Armi, kõigele lisaks suu ka veel kõver.

«Me läheme ju koos,» lohutas Anne. «Sa oled minu õde. Sul ei saa kooli algus meelest minna. Sulle aitab suusõnalisest kutsest.»

Aga selles ta eksis.

«Õde olen ma küll, aga suusõnalisest kutsest ei aita. Ma tahan niisugust kutset, nagu teised said.»

Ohates lükkas Anne pinginaabri juurde mineku edasi ja hakkas kutset joonistama. Ta joonis- tas kutsele ühe punase ja teise sinise lille, aga tähed tegi rohelise värviga.

«Nüüd too kätte ka,» nõudis Armi. «Mine õue ja koputa uksele, nagu sa Kiluskite juures tegid.»

Annele hakkas see asi juba nalja tegema. Ta läkski ukse taha koputama, ootas ära, kuni «palun sisse!» hüüti, ja astus tuppa.

«Tere,» ütles ta. «Sina oled vist Armi!»

«Olen küll,» ütles Armi, nagu ärev ja õhetav. «Varsti lähed sa vist kooli?»

«Lähem küll,» ütles Armi ning hakkas veel roh- kem õhetama.

«Siis olen ma õiges kohas. Näe, tõin sulle kutse. Kas tead, mis siia kirjutatud on! — Sinu kool ootab sind esimesel septembril kell üheksa aktusele.»

Anne ulatas kutse Armile ja astus juba sammu ukse poole, kui pahane sosin teda seisatama sundis.

«Kiluski ilmelt küsisid sa nukkude nimesid ka.» «Mi-is!»

«Muidugi küsisid. Nagu ma ei teaks. Me hiili- sime väikese Kaiaga sulle järele. Olime akna all peidus. Ma kuulsin kõik, mis sa küsisid.»

Anne näost oli näha, et nüüd arvab ta olevat õiguse pahandada.

«No kuule,» ütles Anne. «Ilme on arglik laps. Ma küsisin nukkude nimesid seepärast, et ta julgemaks muutuks ja rääkima hakkaks. Mina olen tähekesjuht. Kui kool algab, pean ma Ilmele sõbraks olema.»

Kuid Armit ei olnud võimalik veenda.

«Mina olen ka arglik laps. Sa pead minu nuk- kude nimesid ka küsima. Ja siis sa pead neil aitama kleite vahetada. Ja siis rääkima, kus minu klassi aknad on. Ja kus sinu klassi aknad on. Ja kuidas me koolis pärast tunde mängima ja tantsima hakkame.»

Anne ohkas sügavalt. Ohkas kaks korda.

«Kas sa tahad teada, Armi,» ütles ta pärast teist ohkamist, «kas sa tahad teada, kes sa oled! Sa oled...» Kaugemale ta ei jõudnud. «Tean, tean!» hõiskas Armi. «Ma kuulsin, kui sa seda Ilmele ütlesid. Ma olen sinu tähe- laps!»

JORI RANT

HELJO MÄND

Leib

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
TRAKTORIL ON KIIRE
MULDA PEENENDADA,
PÖLDU SEEMENDADA.

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
AUTOL VÄGA KIIRE:
VEDAMA PEAB VÄETIST,
MUIDU MULD JÄÄB VÄETIKS.

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
VIHMAPILVEL KIIRE:
VETT ON VAJA TUUA,
ORAS TAHAB JUUA.

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
PÄIKESEL ON KIIRE
PÖLDU KAISUTADA,
TERI PAISUTADA.

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
KA KOMBAINIL KIIRE
VARAVALGEL, HILJA
MASINDADA VILJA.

KIIRE, KIIRE, KIIRE,
PAGARIL ON KIIRE
LEIVAPÄTSE TOOTA,
LEIVAAUTO OOTAB.

KELLEL POLE KIIRE!
LASTEL POLE KIIRE.

LEIBA HAMMUSTAVAD,
JÕUDU AMMUTAVAD.
AITÄH!

Illustreerinud ASTA VENDER

Triinu ja Taavi oskavad osta

Triinu ja Taavi oskavad osta piima, leiba ja võid. Piim maksab kakskümmend kuus kopikat, leib maksab neliteist kopikat, või maksab mitut moodi.

Triinu ja Taavi oskavad osta ka kartuleid, porgandeid ja kapsast. Seal ei olegi midagi osata. Kartulid ja porgandid on kottidesse valmis kaalutud, muudkui võta ja maksa raha kassasse.

Kapsast tuleb katsuda, kas on kõva. Pehme kapsapea pole kellegi kapsapea. Memmele meeldivad kõvad kapsapead.

Aga see pole jällegi kuigi hea, kui mõnel lapsel on kõva pea.

Triinu ja Taavi oskavad osta ka kommi, jäätist ja limpsu. Kommi, jäätist ja limpsu on lihtne osta.

«Memm, kas sa kommi ei taha?» küsib Taavi.

«Memm, äkki Teet tahaks limpsu?» arwab Triinu.

«Memm, kas sulle siis jäätis ei meeldi?» pärivad Triinu ja Taavi.

«Ei, mulle meeldivad õunad,» naerab memm. «Mul on niisugune vanamoodne maitse.»

Triinu mängib klaverit

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

Triinu tahab õppida klaverit mängima. Triinu käib tunnis ja peab iga päev harjutama.

Harilikult meeldib see talle hästi, aga seitsamast ei meeldi see talle mitte põrmugi. «Mina ei viitsi harjutada,» ütleb siis Triinu. «Miks mina pean alatasa klaverit mängima?»

«Eks sa mängi siis lauda või tooli,» soovitab Taavi. «Või mängi diivanit, voodit ja riidekappi.»

Triinu ei vasta selle peale midagi.

«Sa võid puhvetit ja taburetti ka mängida, või näiteks peretoa pikka pinki,» soovitab Taavi.

«Meil polegi pikka pinki,» ütleb Triinu. «Siis mängi kummutit. Seda sa saad

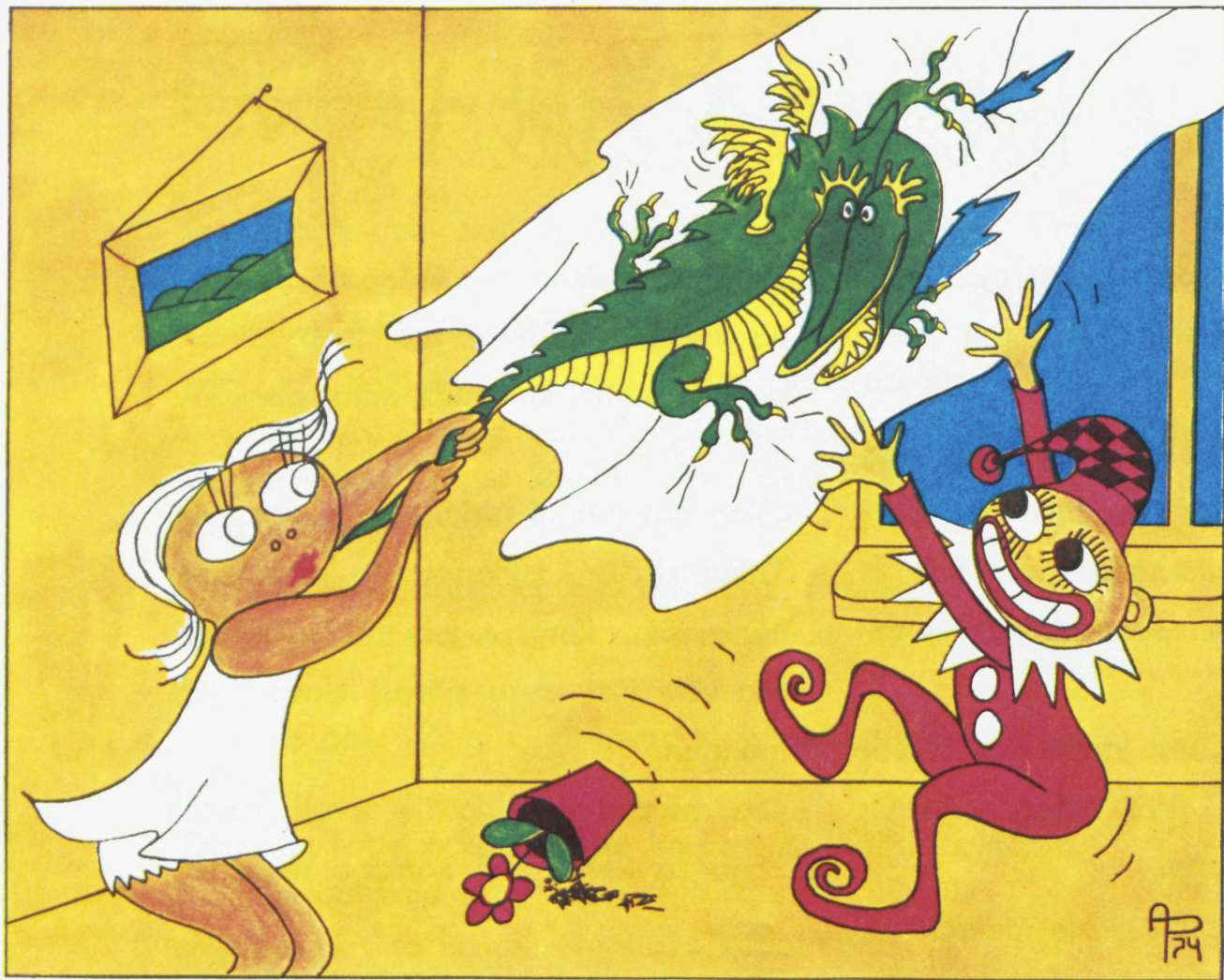
taadi ja memme toas mängida. Küll sa siis kuuled, mis häält taat teeb, kui sa klaveri asemel kummutit mängid,» naerab Taavi.

«Sina ära mängi tsirkusetola,» vihastub Triinu. «Ja ära tsirkusetarka ka mängil. Mina võin mängida, mis ma ise tahan. Ma võin just kiusu pärast klaverit ka mängida!»

«Sa mängid ju piripilli,» arwab Taavi. «Ega sa kahte pilli korraga mängida saa.»

«Saan aga just ja saan aga jah!» nähvab Triinu ja istub klaveri taha.

Triinu mängib hästi. Triinu mängib juba nagu päris. Taavile meeldib, kui Triinu klaverit mängib.

Illustreerinud AVO PAISTIK

ROBERT VAIDLO

LUGU LOHEMAOST, KES ELAB KÜLMUTUSKAPIS JA SOOJA KÄES LÄHEB NÄRVILISEKS

Kessut te nagunii kõik juba teate ja sellepärast hakkann kohe looga pihta, mille ma teile Kessu päeviku järgi oma sõnadega jutustan.

«Kas sina oled näinud lohemadu, kes elab meie külmutuskapis ja sooja käes läheb närviliseks!» küsis Kessu kloun Tripilt.

«Miks ta peaks seal elama!» küsis Trip vastu. «Köök pole tsirkus, et loomad kastides elavad.»

«Ema ütleb, et elab. Kui ma külmutuskapi ukse lahti jätan, pidi lohemadu välja tulema ja sooja käes väga närviliseks minema.»

«Aga sa võid ju proovida,» leidis Trip. «Tee uks lahti, siis näeme kohe.» Ta tuli naljaka raamatu vahelt välja ja läks koos Kessuga kööki.

Kessu tegi külmutuskapi ukse lahti ja nad jäid ootama. Viivu pärast torkas keegi oma pikerguse peakolu kapist lopsti välja.

«Ilus tervis!» ütles lohemadu ja puhus sõormeist külma auru. «Miks te ust lahti hoiate!»

«Me tahtsime näha, kas sa elad siin,» ütles Kessu.

«Ja kas sa sooja käes lähed närviliseks,» täiendas Trip.

«Ei tea, ei ole proovinud.» Väike lohemadu torkas pea veel rohkem välja ja oli nüüd natuke väikese krokodilli moodi. «Külmutuskapi ust ei hoita tavaliselt lahti. Sellepärast pole ma saanud proovida.»

«Eks proovi siis,» soovitas Trip. «Me ei pane ust kinni.»

Lohemadu volpsas kapist välja, ajas midagi kolinal ümber. Tema krobelse selja küljes oli kaks väikest tiiba ja nendega plögistades tõusis ta õhku.

Kõigepealt lendas lohemadu vastu esiku peeglit ja kukkus istuli telefoniraamatule.

«Ohoh!» hüüatas lohemadu. «Teil lendab siin veel keegi ringi! Ma pörkasin praegu ühega kokku.»

«See olid sina ise,» ütles Trip.

«Kuidas mina ise!» vaidles lohemadu ja muutus juba natuke närviliseks. «Kuidas saab iseendaga kokku pörgata!»

«See oli peegel, mille vastu sa lendasid,» seletas Kessu.

«Ma pole öelnudki, et see peegel pole,» väitis lohemadu, ja paistis juba natuke rohkem närviline. «Aga ma ometi ise nägin, et keegi lendas mulle otse vastu!»

«Vaeseke,» kahetses Kessu. «Ta on alles nii väike, et ei tea isegi, mis peegel on.»

«Teie ei tea jälle seda, et külmutuskapi uks tuleb alati kinni hoida.» Lohemadu plögistas tiibadega ja rõusis uuesriienod:

«Ta läheb meil tõesti närviliseks,» sosistas Kessu kloun Tripile. «Peame ta kappi tagasi panema.»

«Midagi ei pane te tagasi,» jonnis lohemadu ja plögistas jälle tiibadega. «Mind igatahes küll mitte!» Ta riputas enda kardina külge ja hakkas sellega edasi-tagasi kiikuma.

Kui Kessu teda sealt haarata püüdis, jäi kardinasse auk. Lohemadu aga ajas segamini suure toa vaiba, lendas lillepoti äärele ja hakkas sabaga mulda põrandale loopima.

«Ärge proovige mind püüda, see on täiesti asjatu,» suurustas ta lillepoti äärelt. «Oht korralikku lohemadu pole veel keegi kunagi kinni püüdnud.» Ta lendas närviliselt teise tuppa ja tegi seal uusi pahandusi.

«Armas-kallis lohemadu, mine kappi tagasi,» palus Kessu.

Lohemadu puhus selle peale vaid tortsaka auru ja pragises: «Ei lähe!»

Ega teagi, millega lugu oleks lõppenud, kui mitte Tripil poleks tulnud hea mõte.

«Kessu!» hüüdis ta nii, et lohemadu kuuleks. «Lük-kame ruttu kapiukse kinni, et ta enam kunagi, enam mitte ialgi sinna tagasi ei pääse.»

«Häh!» tegi lohemadu, plögistas tiibadega ja lendas kui nool külmutuskappi tagasi. Seal tegi ta veel kord «häh» ja ajas jälle midagi ümber.

Kessu ja Trip lükkasid ukse ruttu kinni.

«Jonnijatega on alati nii,» seletas Trip. «Käsid neil midagi teha, siis nad ei tee, aga kui keelad, siis just teevad.»

«Te olete lasknud siin kõik märjaks sulada!» torises lohemadu ja püüdis ennast kapis paremini sisse seada. «Igal pool tilgub!» Millega ta veel rahul ei olnud, seda Kessu ja Trip enam ei kuulnud, sest külmutuskapi mootor hakkas valjult undama.

«Kes need toad on nii hirmsasti segamini pööranud!» uuris kojutulnud ema.

«See oli lohemadu,» ütles Kessu. «Me lasksime ta kogemata välja.» Et kogemata, seda ütles Kessu lihtsalt kogemata. «Me pidime Tripiga teda taga ajama.»

«Ja ta läks närviliseks!» uuris ema.

«Väga läks,» ütles Kessu. «Ja tegi palju pahandust.»

ERIKA ESOP

Skimm kukepoega

KÕMME KIRJUT KUKEPOEGA
FARMI ÕUEL TÄHTSA MOEGA
SIRUTASID OMA KAEU,
HARJUTASID HÄÄLEPAELU:

«KIKERIKII! ...»

ÕIGE PEA ME

KÕIKI KUKELAULE TEAME!

KIKERIKII!

«KIKERIKIIII!

KIKERIKIIII! ...»

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

3

Heina tehakse
nüüd nii

2

Juku oli suvel kolhoosis onu juures. Ühel hommikul hõikas onu: «Juku, lähme heinale!»

«Aga miks sa vikatid ja reha kaasa ei võta!» päris Juku.

Poisil oli meeles vanaema jutt heinateost. Mindi ikka enne päikesetõusu. Vikatid, rehad ja toidukott õlal. Heinategu oli raske töö.

«Nüüd teevad heina masinad,» sõnas onu.

Heinamaal nägigi Juku mitmesuguseid masinaid, mida onu juhtida oskas. Üks oli niitja-muljuja (pilt 2). Traktor lükkas enda ees torudest raami, mille all oli lõikeaparaat. Masin niitis ja muljus rohtu ning jättis selle maha vaaludesse kuivama. Onu rääkis, et masin liigub kolm korda kiiremini, kui Juku joosta jõuab.

Natuke maad eemal põrises feine traktor, erepunane masin taga (pilt 3).

«Ketasniitja, uus mudel. Taldrikute all on lõiketerad, mis kiiresti pööreldes rohu maha niidavad,» selgitas onu.

«See on kangesti habemeajamismasina moodi!» naeris Juku.

«Tehnika küll lihtne, kuid ketasniitja on võimas masin. On veel selliseidki masinaid, millega võib heina kaarutada, kokku riisuda, peenestada ja veokile laadida.»

Kaugemalt paistis veel üks traktor, taga kõrge kast. See oli heinakoguja ja saomoodustaja. Tema teele jäid maha mehekõrgused pressitud heinasaod. Ühel põllul undas reas mitu masinat (pilt 1). Siin koguti parajasti vaaludest heina. Juku nägi, kuidas masin pressis heina palliks ja viskas vopsti veokile.

«Tore ja kerge see heinategu,» arvas Juku. «Kui suureks kasvan, hakkam traktoristiks ja ka heina tegema.»

ALBERT SILASTE

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

Orissaare Eriinternaatkooli õpilase
VÄINO JARVELA töö «Hobused kuu-
valgel».

TIPI JA TÄPI

Mulle meeldivad kõige rohkem metskitsed. Kevadel sünnivad kitsedel täpilised pojad. Möödunud suvel juhtus niisugune õnnetus, et kaks kitsetalle jäid traktori alla ja said vigastada. Kitsetalled viidi karjatalli ja nende pikad jalad pandi lahasesse. Nad olid algul väga kartlikud ega tahtnud pudelist piima juua. Hiljem aga harjusid ja lasksid ennast isegi puudutada. Panime kitsetaltele nimeks Tipi ja Täpi. Kui kitsetalled kasvasid suuremaks, siis viidi nad loomaaeda. Nad olid inimestega harjunud ja metsas oleksid nad hukkunud. Kevadel käisin kitsekesi vaatamas. Nad tundsid mu ära. Kui ma neid hüüdsin, siis tulid nad mulle lähemale. Mul oli hea meel, et kitsetalled ei olnud mind unustanud.

ALO ROOMETS,
Ruila 8-kl. Kooli III klassi õpilane

TORE METSAELANIK

Läksin metsa koeraga jalutama. Kuid järsku hakkas maa müdisema, põõsad ragisesid. Hüppasin ruttu puu taha. Ega see nii kergelt läinudki, sest Leedi tiris kõigest jõust ikka võsa poole! Suure vaevaga sain siiski põõsa taha peitu. Piilusin ettevaatlikult põõsast. Lepavõsast tuli välja suur uhke isapõder. Ta tõmbas sügavalt õhku sisse. Kui põder oli natuke seisnud, tõstis ta nina taeva poole ja pistis kõigest kõrist

kisama. See oli arvatavasti signaal, sest kohe tulid lepavõsast välja veel kolm põtra. Kaks olid päris väikesed põdravasikad. Aga nüüd ei püsinud Leedi enam paigal, ta hakkas kõvasti haukuma. Ja uhked põdrad olidki läinud.

Istusin veel kaua põõsa taga, oodates, et nad tagasi tulevad. Ei tulnud.

KALLE ELMERS,
Ruila 8-kl. Kooli IV klassi õpilane

LOOMAAIA KÕIGE VAHVAM LOOM

Loomaaia kõige vahvam loom on minu meelest kotik. Kotik on veeloom, aga ta käib maa peal ka. Ta on nii suur! Ma arvan, et ta on hülge moodi. Suurt hüljest ma näinud ei ole, aga pisikest hülgepoega küll. Kotik pistis pea veest välja ja hingas õhku, seejärel ujus nii kaua vee all, kuni tal kopsudes õhku jätkus. Kotik on väga suur puhtusearmastaja. Kui ta kivi peale ronis, hõõrus ta jalalabadega hoolikalt nägu ja selga ja puristas suurest mõnust. Siis ütles üks onu oma lastele, et nemad peaksid ka ennast samasuguse hoolega pesema.

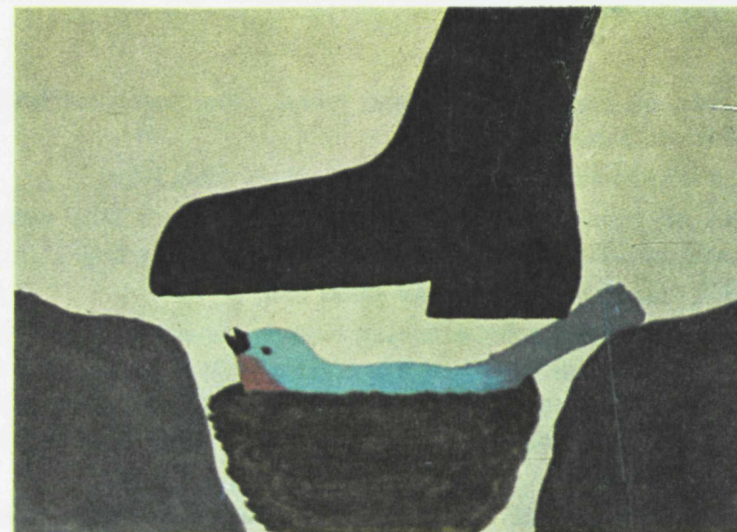
EPP ALATALU,
Tallinna 44. Keskkooli I-b klassi õpilane

JÄNKUJUSS

Sel suvel oli kaalikapõld otse meie lauda taga. Mina hoidsin parajasti kodus väikest öde, kui mu vend Jakob tuli joostes põllult, süles pisike jänkujuss. Küll see oli ilus! Panime ta suurde madalasse vineerkasti. Pakkusime jänesepojale väikesi kaalikalehti, kuid ta ei söönud. Me tahtsime, et jänkul mõnus oleks, ja panime talle alla pehme nukuteki. Öösel ärkas minu öde Erna mingi sahina peale. Jänku oli kastist välja hüpanud ja eksles pimedas toas. Hommikuks oli jänese-poeg jälle kastist kadunud. Leidsime ta tabureti all. Andsime talle piima ja natuke värsked kaalikalehti. Aga jänku ei söönud. Otsustasime, et tema õige koht on põllul, meie juures võib ta nälga surra. Viisime jänkujussi põllule äramärgitud kaalikalehe alla ja kõndisime kurvalt koju. Kui me mõne tunni pärast põllule läksime, oli jänku kadunud. Meie meel muutus rõõmsaks, sest saime aru, et olime toiminud õigesti. Jänkul oli kaalikapõllul ikkagi palju parem kui meie nukuvaibal.

ALVIINE LIPPERT,
Palamuse Keskkooli II klassi õpilane

Soome laste plakat «Jägu linnud ja loomad meie sõpradeks!».

OLIVIA SAAR

Kõige väiksem tüdruk

SEE OLI UUS HELEKOLLANE BUSS. KUI TA KOOLI PEATUSES SEISMA JÄI, TULID PEALE EMAD JA VANAEMAD KOOS OMA LASTE JA LASTELASTEGA.

LAPSED JOOKSID MÜDINAL BUSSIUKSEST SISSE JA SEADSID ENDID RUTTU-RUTTU ISTUMA. EMAD JA VANAEMAD, PORTFELLID KÄES, JÄID LASTE KÕRVALE NIISUGUSTE NÄGUDEGA SEISMA, NAGU OLEKS KÕIK KÕIGE PAREMAS KORRAS.

KUI BUSS LIIKUMA HAKKAS, KALLUTASID EMAD JA VANAEMAD PÄID NING KÜSISID:

«TIINAKE, TÜTREKE, KAS SUL ON MUGAV ISTUDA!»

«MADIS-POISS, EGA SEAL TUUL TÕMBA!»

«KAI, KULLAKE, VÕIB-OLLA SULLE MEELDIKS MÕNI TEINE KOHT PAREMINI!»

TIINA ÜTLES, ET TEMAL ON KÜLL MUGAV ISTUDA, JA ISTUS EDASI.

MADISEL, PAISTIS, POLNUD KA HÄDA MIDAGI. AGA KAI HAKKASKI PAREMAT KOHTA NÕUDMA. TA TAHTIS ISTUDA TAGAISTMELE, KUS OLI REIN.

TEKKIS SEGADUS: OSA EMASID JA VANAEMASID LEIDIS, ET ANDKU REIN OMA KOHT KAILE, KUI KAI SEDA NII VÄGA TAHAB, OSA, ET ISTUGU REIN AGA OMA KOHA PEAL NAGU ÕIGE MEES KUNAGI.

SELLE SEGADUSE SAATEL JÕUDIS HELEKOLLANE BUSS LASTEAIJA PEATUSSE, KUST TULI PEALE VÄIKE TÜDRUK EMAGA. TÜDRUK JÄI ÜHE VABA ISTEKOHA JUURDE SEISMA JA ÜTLES NII SELGE HÄÄLEGA, ET ÜLE TERVE BUSSI VÕIS KUULDA:

«EMA, PALUN ISTU!»

ÜMBERRINGI JÄI VAIKSEKS. VÄGA, VÄGA VAIKSEKS. NATUKESE AJA PÄRAST TÕUSIS TIINA. NATUKESE AJA PÄRAST MADIS. SIIS REIN. JA NATUKESE AJA PÄRAST EI ISTUNUD BUSSIS ENAM ÜSKI LAPS. HELEKOLLASES BUSSIS ISTUSID LÕPUKS OMETI EMAD JA VANAEMAD, KELLE NÄGUDELT VÕIS LUGEDA, ET NÜÜD ON TÕEPOOLEST KÕIK KÕIGE PAREMAS KORRAS.

SEE OLI MEIE LINNA ILUSAIM HELEKOLLANE BUSS.

Illustreerinud ASTA VENDER

Lapiline konn

EINO TALI

Juurviljapeenardega on igavene häda: aina rohi ja rohi. Nagu eilegi...

Oli nii, et Riks lõi kas männikorbast laeva. Matu voolis lepaok-sast masti. Mina tõin toast vihi-kulehe purjeks. Kavatsesime tiigile laeva ujutama minna. Aga siis tuli ema ja ütles: «Sa, Kusti, ära mine kuhugi. Sibulapeenar tahab rohimist.»

Riks ja Matu võtsid laeva ja seadsid sammud tiigi poole. Mina läksin peenramaale. Seal, kus maasikad kasvavad, ronis konn. See oli iseäralikku karva: krobeline selg kaetud beežide ja tumeroheliste lappidega, siin-seal mõni punane täpik.

Hüüdsin poistele järele: «Tulge tagasi, vaadake, mis mina leidsin!»

Poisid tulid. Ka nemad ei olnud enne lapilist konna näinud. Konn pungitas silmi. Järsku käis tal plaksti keel suust välja, välgkiirelt puudutades üht punavat maasikat. Konn ronis rahulikult edasi, kuid maasikal oli auk nagu naelaga sisse forgatud.

Illustreerinud VALLI HURT

«Nägite, konn söi maasikat!» sosistas Matu kohmetult. Riks, kes mõnikord peab ennast hästi targaks, teadis seletada: «Konnad on pahad. Nad närivad isegi porgandeid.» Mina ütlesin: «Ajame selle pahalase peenramaalt minemal!»

Peenramaa on tee ääres. Teed mööda tuli traktorist Jüri. Ta jäi meie juurde seisma ja küsis:

«Mis te, poisid, siin nahistate?» Rääkisime Jürile ära, et leidsime iseäraliku lapilise konna, kes sööb maasikaid ja võib porgandeidki närida. Jüri naeris:

«Küll te olete ikka rumalad! See oli nälkjäs või mõni putukas, kes maasikasse augu näris ja kelle konn kinni püüdis. Konnad ei söö taimi üldsegi. Konnade toiduks on nälkjäd, mardikad ja ämblikud. Konnad on kasulikud loomad, inimese abilised aiakahjurite hävitamisel.»

Jüri tuli peenramaale ja hüüatas: «Ohoo, see siin pole tavaline krooksujal! See ju rohekas kärnkonn. Teda Eestimaal igas paigas ei leidugi. Ärge talle liiga tehkel!»

«Las ta siis elab siin pealegi,» vastasime.

Kui konn oli maasikalehtede alla pugunud ja Jüri oma teed läinud, ütles Riks: «Kuule, Matu, aitame Kustil sibulapeenart rohida.»

KATI JA MATI LIIKLUS- KEERISES

5. Linnas käivad Kati ja Mati ainult kõnniteel.

2. Ristteel lähevad Kati ja Mati üle tänava siis, kui seda lubab valgusfoori roheline tuli.

1. Kati ja Mati lähevad üle tänava ainult ülekäigu-
kohalt.

6. Hullavad ja jooksevad Kati-Mati ainult mängu-
platsil.

Illustreerinud HEINO SAMPU

3. Maanteed mööda liikudes käivad Kati ja Mati ainult
teepeenral.

4. Jalgrattasõitu teevad Kati-Mati ainult mänguplat-
sil, õues või hoovis.

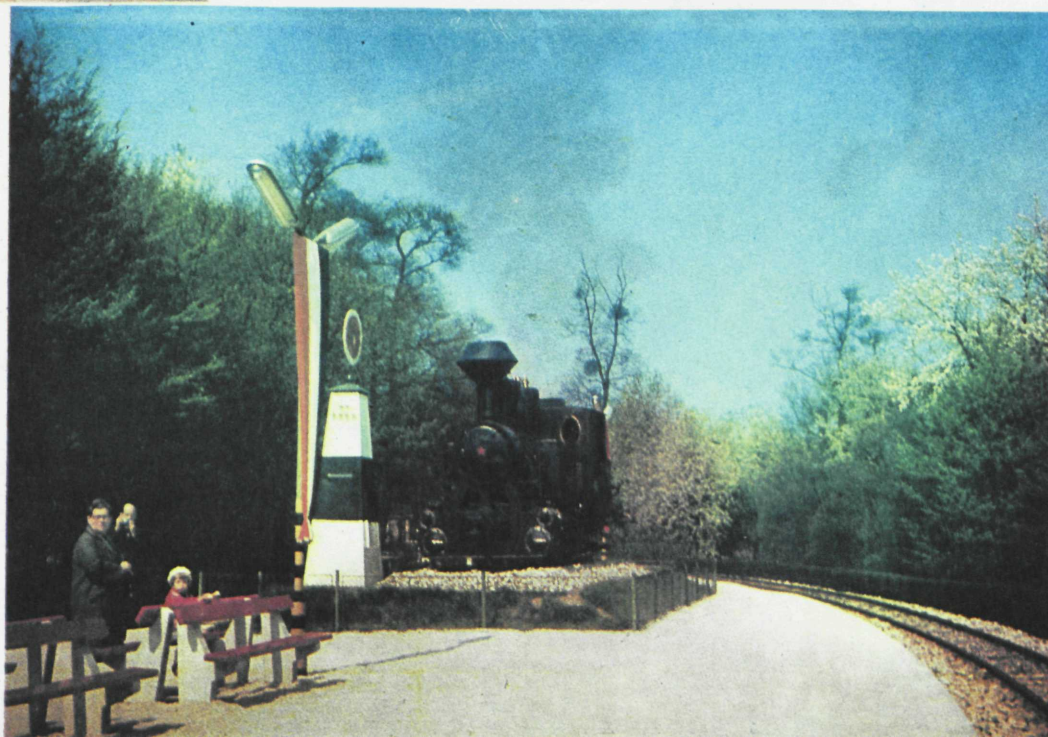
See oli huvitav reis. Jutustada võiks paljust. Aga ehk aitavad kaks fototki tutvustada ungari laste tegevusriikast elu.

● Iga aasta 4. aprillil tähistavad ungarlased rahvuspüha — Ungari fašistlikest vallutajatest vabanemise päeva. Sellest võtavad agaralt osa ka pioneerimalevate juurde kuuluvates rühmades tegutsevad 8—11-aastased lapsed, keda nimetatakse väikesteks trummilööjateks. Pildil näed neid sõjas langenute mälestussamba juures. Lapsed loevad luuletusi.

● Ungaris on pioneeriraudtee. Seal jätkub jõukohast tööd 500—600 pioneerile. Ainult vedurijuhiks on täiskasvanu, ülejäänud raudteeameteid peavad lapsed. Nad on vagunisaatjad, kontrolörid, piletimüüjad, jaamakorraldajad. Enne aga tuleb selleks õppida. Pilt on tehtud pioneeriraudtee lõppjaamas Buda mägedes.

MARIANNE MUDA

Ungaris

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 8 — 1974. XV aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raigo, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, van. tehniline toimetaja V. Hurf, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolileiu teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 18. VI 1974. Trükkida antud 12. VII 1974. Trükkiarv 63000 Paber 90×60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.75. MB-06926. Teilimise nr. 1711. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ENE PIKA
joonistus «Uudseleib».

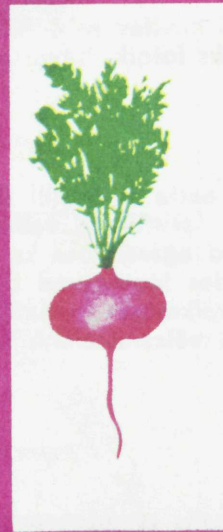
Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200 001. Пярну маantee, 67-a. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101. Пярну маantee, 67-a. Цена 15 коп. Заказ № 1711. Тираж 63000

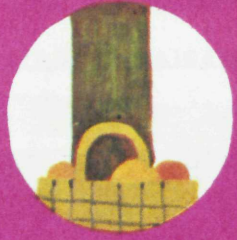
«Täheke»
1974

Mitu puuvilja ja mitu kõõgilija leiad pildilt!

Juured ja pealsed on vahetatud. Kuidas oleks õige!

Missugune pildiga sõõr sobib tühja sõõri täiteks!

Isa, poeg ja vanaisa lähevad aeda. Mida keegi sealt korjab!